

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul III

Abbaye des Gardiens ~ Provincia Auvergne ~ Franta Centrala

Abazia Gardiens era o mănăstire împrejmuită cu ziduri, situată pe un deal mare și pietros care se înălța peste ținuturile neîmblânzite din centrul Franței. Sub abație, un labirint elaborat de catacombe șerpuia prin măruntaiele dealului. Călugărul Ivan Gogu, cel mai în vârstă dintre frații cerșetori din Gardiens, își asumase responsabilitatea pentru catacombe odată cu sosirea sa la abație cu mai bine de un deceniu în urmă; iar în acest interval de timp, vastul mormânt devenise un fel de penitență de piatră care îi apăsa greu inima. Roba sa aspră șoptea în pasajele de țesut în timp ce se grăbea, rămânând mereu drept și mergând mereu în jos. Majoritatea călugărilor rareori se aventurau la adâncimi atât de mari - șirul rar de torțe uscate înfipte în pereții de piatră dezvăluia dovezi ale unei utilizări anterioare. Pasajul ca smoala nu avea vase ramificate, iar artera goală se cufunda în pământ ca un drum pavat cu cărămizi negre spre Infern.

Pașii tălpilor sandalelor lui Ivan se aplatizau, fără ca niciun alt ecou al lor să răsună pe pereții aspri, ciopliți în piatră. În coborârea sa continuă, aerul devenea dens, rece și stătut - mirosul înțepător de rugină de fier și rocă udă atârna greu în el.

pasajul în continuă coborâre. Zidurile înguste de piatră convergeau tot mai mult spre ele însele pe măsură ce calea devenea abruptă și îngustată. Lanterna sa dezvăluia tot mai mult din podeaua acum umedă a pasajului, acoperită de condens. Cu o lanternă într-o mână și cu celelalte degete care alunecau pe peretele opus, Ivan și-a încetinit înaintarea la o serie atentă și deliberată de pași din ce în ce mai scurți pentru a evita alunecarea pe cărarea de granit strălucitor.

Singurul scop al tunelului scufundat era de a accesa un izvor subteran de apă dulce și de a oferi o sursă de apă pură și abundentă catacombelor abației, chiar și pentru... cele mai solicitante sezoane de vinificație. În acest scop, și extrem de adânc sub dealul înșorit, tunelul dădea spre o scobitură deschisă și cavernoasă, formată din pietre neregulate și suprafețe netede zdrobite de secole de eroziune naturală. În cele din urmă, calea luminii torțelor nu a găsit nimic care să-l lumineze. Călugării din Gardiens numeau acest loc întunecat și îndepărtat „Gaura Fântânii”. Un șanț adânc captușit cu pietre despărțea scobitura, canalizând un izvor subteran rapid, dar tăcut.

Din întunericul Găurii de Fântână, un scâncet a răsunat în tunel. Vocea era cea a unui copil și totuși, strigătul bătuit deplângea durerea unei vieți întregi de suferință. Un alt suspin s-a izbucnit, dar a fost înăbușit, ca și cum tristețea și mândria s-ar fi luptat neîncetat într-un piept chinuit și jalnic. Respirații gâfâite au urmat suspinelor înăbușite, apoi tăcere - apoi o altă izbucnire de durere. Ciclul s-a repetat, răsunând în întuneric. Era jalea unui rege învins și vaietul unei văduve îndurerate, împletite într-unul singur.

„Lazăr?”

Plânsul a încetat.

„Lazăre? Ești acolo?”

„Sunt... sunt aici, călugăre. Umplu găleata.”

Întunericul complet s-a predat luminii unei torțe trosnitoare ținute de călugăr când a intrat în vale. Era înalt, cu spatele lat și pieptul adânc, iar tristețea din

Ochii lui de un albastru intens contraziceau zâmbetul jovial de pe buzele sale. Părul argintiu și tuns, bine îngrijit, care îi încorona capul precum aureola căzută a unui înger, îi completa barba curată și densă, cu sare și piper. Un băiat cocoșat sever se ridică din izvor, cu o găleată plină cu apă la picioare. Purta însă o robă similară din pânză aspră ca și călugărul, cu o glugă adâncă trasă peste cap. O mască - o glugă din același material - acoperea fața copilului. Două găuri circulare existau acolo unde ar fi putut fi ochi, iar o mică fâșie de pânză acoperea gura. Acoperișul murdar semăna cu masca unui lepros cu gluga unui călugăr înfășurată în jurul ei. Băiatul era ucenic, dar locuința lui nu era la suprafață, precum cele ale celeilalte mănăstiri.

scutieri. În schimb, Lazăr locuia sub terenul Abației, în catacombe, într-o cameră pitorească pe care i-o pregătise Călugărul Ivan, dotată cu un pat rudimentar și păături groase. Deși avea treisprezece ani, statura sa subțire și membrele subțiri îl făceau să pară mult mai tânăr. Necunoscut tuturor locuitorilor Abației, cu excepția lui și a călugărilor Ivan și Odino, Lazăr era un Gogu - copilul născut greșit al lui Ivan Gogu.

„Ce te supără, fiule?”

„Nimic, domnule. Am apă acum.”

„Plângi, Lazăre?” Băiatul și-a apăsat degetele pe față, iar pânza de sub găurile ochilor s-a înnegrit de umezeală.

„Gluga alunecă și nu mai pot vedea. Întorc capul și alunecă. Deschid gura și alunecă. Dorm și alunecă. Îmi poartă urechile și șireturile îmi prind părul.”

„Atunci trebuie să-ți facem o glugă nouă. Îmi voi dubla eforturile și o voi face confortabilă.

Ai vrea o glugă nouă?”

„Această glugă are un miros puternic. Nu se va mai spăla. Știu cum să o fac pe următoarea mai bună, călugăre. Pot să-ți arăt.”

„Atunci o vei face. Mă poți ajuta să-l fac pe următorul.” Ivan se aplecă și, cu mâna liberă, îl îmbrățișă pe Lazăr.

„Am o surpriză pentru tine, fiule.”

"Ce este?"

„Am descoperit un manuscris cu animale în scriptorium.”

„Cu păsări?”

„Da, lucrarea este plină de frunze despre păsări — chiar și cu picturi colorate ale lor .”

„Aș putea să-l văd în seara asta, călugăre?”

„Da, și-o voi aduce. E nouă... din Paris! Totuși, trebuie s-o returnez devreme, la prima ivire, ca nu cumva ceilalți să descopere că lipsește. Poți avea cartea în seara asta, dar mai întâi trebuie să facem curățenie.”

Pentru scurt timp, Lazarus nu a spus nimic și, deși trăsăturile sale erau ascunse, l-a cuprins o expresie gânditoare - fața sa învăluită în pânză de sac și-a îndreptat privirea spre călugăr. Lumina torței a surprins niște ochi albaștri de o frumusețe tulburătoare care se holbau prin niște găuri murdare de pânză de sac.

„Călugăre, pot să vă întreb ceva?”

„Te rog, fă-o.”

„Voi fi urât când voi fi mare?”

Ivan a căutat toată atenția, punându-și mâna pe umărul băiatului . „Ascultă-mă, fiule.”

Nu ești urâtă. Ești frumoasă. Nu porți gluga ca să ascunzi urâtenia. Tu

Porți gluga ca să-ți ascunzi frumusețea de urâtenie. Urâtenia se teme de frumusețe ca de un rău.

„se teme de inima curată.” Călugărul se ridică brusc și, după ce îl îndemnă pe copil să rămână, ieși din gol, cu torța în mână. Negura învăluia silueta mică și cocoșată. După o clipă, niște pași precauți tulburară liniștea. În spațiul întunecat, Ivan îl găsi pe băiat și se ghemui în fața lui.

„Pune găleata jos, fiule.”

Ivan a pipăit podeaua de sub el, a găsit o pietricică și a acoperit-o în pumn. A făcut la fel și cu cealaltă mână, apoi i-a întins băiatului ambele mâini închise.

Ivan își ridică mâna stângă. „Ce am în mână, Lazăr?”

„O piatră.”

Ivan ridică mâna dreaptă. „Și în mână asta?”

Lazăr a răspuns: „Nimic.”

„Poți fi sigur, Lazăr?”

„Te-am auzit că ai ridicat o piatră. Și apoi am auzit că nu o mai ai.”

„Prinde piatra”, spuse Ivan brusc, aruncând-o prin aer. În întuneric, ascultă cum pietricica clinchetă pe podea. Nu clinchetă.

„Spune-mi, te rog, ce ai în mână, fiule?”

„Piatra.”

„Și de ce ar putea fi în mână ta, Lazăr?”

„Mi-ai poruncit să-l prind.”

„Ceea ce ai prins a fost mai mult decât o piatră.”

„Cum este mai mult?”

„Sunt un mărturisitor al adevărului. Acum, aruncă-mi piatra.” Ivan simți o mână mică în a lui și se retrase. „Nu, fiule. Aruncă-mi piatra, așa cum ți-am aruncat-o ție.” Lazarus aruncă ascultător piatra. Se auzi un clinchet când pietricica lovi podeaua.

„Iartă-mă, călugăre. Trebuie să-l arunc din nou.”

„Nu. Stai liniștit, fiule — ascultă. De ce n-am prins piatra?”

„Nu poți vedea fără lumină.”

„Într-adevăr. Acum, ce adevăr ne-a spus piatra?”

„Nu poate vorbi, călugăre.” Se simțea o urmă de amuzament în vocea copilului.

„Totuși, ea a vorbit deja! Când ai prins piatra, unde eu nu am prins-o, piatra a mărturisit întregii lumi că ești într-adevăr frumos.

Înțelegi ce vreau să spun, fiule?”

— Da, spuse băiatul încet.

„Tu?”

„Da, călugăre. Totuși, cât timp mai este?”

Ivan se ridică în picioare și își strânse copilul la piept. „Curând. Plecăm curând.”

„Cât de curând?”

„Vom locui în Burgundia înainte de sfârșitul anului și nu vei mai purta niciodată gluga. Totuși, în clipa următoare, îți vom coase cea mai frumoasă de până acum. Va fi ultima.”

„Pot avea și Migual și Thateus glugi noi? Și ale lor sunt alunecoase. Mi-au spus și mie.”

Atât Migual, cât și Thateus erau băieți moșieri cu diformități grave și, totuși, spre deosebire de Lazăr, s-au trezit abandonați pe treptele Abației pentru a fi primiți și crescuți de călugării Gardiens. Cu toate acestea, la fel ca Lazăr, și ei purtau glugi complete, asemănătoare leproapei, cu găuri pentru ochi, pentru a ascunde desfigurările inestetice. În acest fel, toți cei trei băieți aveau o legătură comună: aveau înfățișări exterioare identice - împreună și complet învelite, ar fi putut semăna cu un trio de mici fantome din pânză de sac. Adesea, Ivan îi chema pe Migual și Thateus în catacombe pentru a lucra alături de Lazăr și, întrucât Lazăr fusese întotdeauna închis în catacombe, acest lucru îi aducea lui Ivan la fel de multă, dacă nu chiar mai multă, bucurie decât i-a adus lui Lazăr. Pentru cei trei băieți, uriașul Călugăr Ivan era creatorul măștilor lor - un salvator și un protector de față. Iar pentru Ivan, când acești copii fantomatici erau împreună și Lazăr izbucnea în râs - un râs destul de rar, acolo, în catacombe, veselia neașteptată și memorabilă servea invariabil la liniștea sufletului său tulburat.

„Le vom coase și glugi noi. Poți să le dai tu glugile noi, fiule. Ți-ar plăcea?”

"A ."

„Foarte bine, atunci vei face.”

„Pot veni cu noi?”

Ivan a respirat adânc înainte să vorbească. „Trebuie să rămână aici, Lazăre. Abația este casa lor. Abația este bună pentru ei.”

„Poate veni călugărul Odino?”

Ivan și-a dat capul pe spate și a râs. „Lazăr, pe bune! Dacă am pleca fără călugărul Odino, s-ar putea să ne fugărească și să ne bată cu o capră.” Copilul a râs acum.

„Vrei să ne bată cu o capră? Nu, fiule; desigur că călugărul Odino va veni cu noi.”

„În Burgundia?”

„Depart, foarte departe de aici, Lazăr. Acum, dă-mi găleata. Avem multe de făcut.”

„Eu voi duce găleata, călugăre.”

„Nu. Dă-mi găleata, Lazarus. Poți să o iei pe următoarea.”

Ivan recuperase torța și acum i-o întinse băiatului. „Tu dă-mi drumul.”

„Găleata e grea, călugăre. Trebuie s-o duc.”

„Ia torța. Condu-mă. Am găleata. Condu-mă, fiule.”

Fără tragere de inimă, băiatul a luat torța și a luminat calea, simțindu-se stânjenit că Ivan mergea

în spatele lui.

Trecuse aproape o oră în timp ce Lazarus freca sculpturile ornamentate de pe pereții coridorului principal, înnegrite de ani de zile de fumuri de ulei de tortă și funingine. În acest interval de timp, găleata plină cu apă curată se transformase într-o jumătate de găleată cu supă întunecată, la fel de vâscoasă ca cerneala indiană. O altă excursie la Puț era necesară. Lazarus a ridicat găleata și a pornit pe coridor, dar s-a oprit brusc când a văzut un șobolan negru alergând de-a lungul bazei peretelui de lângă el. Călugărul Clodius s-a lovit de băiat din spate, zguduind găleata și împrăștiind o bună parte din mizeria murdară pe partea din față a robei băiatului . „Dă-te la o parte”, mârâi el. A continuat să treacă pe lângă Lazarus, fugărind șobolanul cu o tijă lungă de lemn.

„Iartă-mă, călugăre”, mormăi Lazarus, continuând să meargă pe coridor, privind în jos la mizeria de pe roba sa. Îl ajunse din urmă pe Clodius, care ținea șobolanul încolțit între perete și o coloană de perete. „Te am acum”, îi spuse Clodius șobolanului împietrit. Lazarus se opri în spatele călugărului ca să-l zărească pe șobolan. Fără să știe că Lazarus stătea în spatele lui... În fața lui, Clodius a ridicat încet tija, intenționând să împingă șobolanul în colț și să-l omoare.

Brusc, Lazăr a scăpat găleata cu apă, a răsturnat-o și a stropit substanța pe podea, ceea ce a făcut ca șobolanul condamnat să iasă din crăpătură. Apa murdară s-a stropit cu picioarele Călugărului Clodius și i-a urcat pe haină. Speriat, a țipat și s-a întors în timp ce șobolanul, acum ud learcă, a fugit după un colț și s-a refugiat în siguranță.

„Tu! Ai făcut asta intenționat!” l-a certat el pe Lazarus.

„Iartă-mă, călugăre”, a răspuns Lazăr. A întors găleata în sus, s-a lăsat în genunchi și a sorbit repede apa din jurul sandalelor călugărului . Clodius a ridicat toiagul spre el – Lazăr s-a pregătit pentru lovitură.

„Clodius!” Călugărul Ivan a venit furios pe hol. Clodius a coborât repede bastonul și i s-a adresat: „A aruncat o găleată cu apă murdară pe mine!”

„Ce?” Ivan se opri în fața lor. Studie mizeria de pe ambele săli, Lazarus și Clodius. robe.

„Am încolțit un șobolan și a aruncat cu apă murdară pe mine ca să-l protejeze! Cer scuze și o pedeapsă imediată!”

„Lazăr”, l-a întrebat Ivan, „este adevărat?”

„Am scăpat găleata, călugăre.”

„Intenționat?”

— Am făcut-o, călugăre. Lazarus și-a plecat capul.

„Gata! Vezi! Am adunat exact atât!”, a strigat Clodius.

„Lazăr? De ce?”, l-a întrebat Ivan.

— Să nu ucizi, călugăre, spuse Lazarus încet. Clodius pufni și își dădu ochii peste cap de dezgust.

Ivan continuă: „Totuși, porunca aceea se aplică oamenilor – nu șobolanilor, nu-i așa?”

Lazarus și-a mișcat picioarele și, după o pauză, a răspuns: „Știu, călugăre, totuși...”

Ivan îl întrerupse: „Atunci, înțeleg că s-ar putea să-i datorezi niște scuze bunului călugăr.”

„Iartă-mă, călugăre Clodius. Vreau să fiu corectat acum.” Lazăr se umili.

Clodius își ridică din nou bastonul când Ivan păși printre ei și i se adresă lui Lazăr.

„Pocăința ta va fi aceasta: să aduci o găleată proaspătă cu apă și să cureți pereții gravați.”

„Acum, mergi mai departe.”

„Într-adevăr, călugăre.” Lazăr se înclină repede și o luă la fugă cu găleata.

Lui Clodius i s-a căzut gura. „L-ai pus de atunci să curețe pereții!”

Ivan, cu un cap întreg mai înalt decât Clodius, s-a apropiat de fața lui și a mârâit: „Ce treburi

„ Tu pretinzi în catacombele mele, în afară de a alerga șobolani? Ascultă-mă bine - tu

supraveghezi terenul abației, iar eu supraveghez ce este sub ele. Tu îți corectezi scutierii, iar eu îi voi corecta pe ai mei! Acum, pleacă imediat, Clodius!”

Călugărul certat se retrase, năvălind pe coridor, strigând și murmurând ecouri într-o plecare grăbită. „Mă voi asigura că băiatul este corectat, Ivan! Acum îl duc la stareț!”

„Te rog, fă-o! Și spune-i că fugărești șobolani în catacombele mele, în loc să te ocupi de ei.”

„Al tău”, a strigat Ivan înapoi. Clodius a refuzat să răspundă, dispărând în întuneric.

Ivan se întoarse de la el și abia atunci își permise un rânjel – lent și discret, ca un om care a câștigat un pariu pe care nu l-a plasat niciodată. Își dădu umerii pe spate și își împreună mâinile la spate ca un prizonier condamnat, dar mândru, pornit spre Iad – și coborî tot mai adânc în catacombe, în timp ce întunericul îl înghițea.

Clodius era un om amar. Chiar și starețul nu-l tolera prea mult. Din fericire pentru Ivan, starețul Vonig îl considera fiul pe care nu l-a avut niciodată. În ochii starețului, Ivan nu putea greși. Și toți călugării abației s-au adunat în mod egal și natural:

A te împrieteni cu Ivan însemna a te împrieteni cu Abatele – și, prin urmare, a te bucura de acces facil la crama catacombelor. În schimb, cea mai sigură modalitate de a-l mânia pe Ivan era să-i maltrateze pe Lazăr, Migual sau Thateus – acei scutieri fragili, condamnați de diformitate.

~*~

Lazăr își terminase de mult treburile casnice. Ivan l-a smuls dintr-un manuscris ilustrat cu păsări pictate în culori vii și l-a condus la culcare, a stins cele câteva torțe aprinse din catacombe și s-a retras în apartamentul său din dormitorul călugărilor pentru seara aceea. Aproape toți călugării din Gardiens își căutaseră de mult somnul, cu excepția câtorva robe întunecate și fantomatice care pluteau pe terenul luminat de lună, în timpul unor munci de ore târzii.

Călugărul Delon Odino a părăsit dormitorul călugărilor printr-o ușă laterală mică și s-a furișat prin curtea acoperită de ceață pentru răsfățul său nocturn. A aprins o torță abia după ce a intrat pe scara catacombelor. Câteva pahare mai târziu, i s-a alăturat în pivniță un Lazăr somnoros. Pentru amândoi, aceasta era o practică destul de obișnuită. Se bucurau de suspans, de fiorul ilicitului - Lazăr știa că nu trebuia să-și părăsească camera după plecarea lui Ivan, iar Odino, a cărui slăbiciune pentru rodul viței de vie nu era secretul cel mai bine păstrat al Abației, fusese avertizat să stea departe de catacombe după căderea noaptei.

Acum, Odino ședea pe o bancă de lucru, prăbușit lângă peretele pivniței, cu picioarele desfăcute în față. Cuve cu vin învechit și butoaie cu drojdie umpleau camera din jurul lui. Aerul era încărcat de mirosul lipicios și înțepător al fructelor fermentate.

„Ah, Lazăr, băiatul meu. Am presupus că dormi. Intră! Vorbește!” Odino rânji, fluturând un pocal pe jumătate gol.

În afară de Ivan, Odino era singurul alt călugăr al abației care îl cunoștea cu adevărat pe băiat.

În multe privințe, călugărul gras și cu obrajii trandafiri era ca un unchi pentru Lazăr — unchi și un prieten.

„Nu ți-ai dat seama că vin?” l-a întrebat Odino, cuvintele ieșindu-i cu greu de pe buzele sale îmbibate de vin.

„Ce?” a întrebat Lazăr somnoros.

„Cu tine și Ivan — afară din Abație.”

„Nu știam.”

„Și dacă plecați fără mine, vă voi alerga pe amândoi și vă voi bate cu o capră.” Au chicotit împreună. „Într-un fel ciudat, o să-mi fie dor de această mănăstire.”

„Și vinul?” a întrebat Lazarus. Odino l-a privit cu dezaprobare.

Lazăr se plimba prin cameră, atingând totul pe măsură ce mergea și neîndreptându-se nicăieri decât din nou în jur, ca o joacă de copii.

În cele din urmă, Odino vorbi din nou: „Am observat un foc care arde în tine în ultimele zile – sângele tău e fierbinte. Vrei să scapi de aceste catacombe, nu-i așa?”

„Aș vrea să văd lumea — în afara cărților. Și păsările — vii — zburând. Nu ca

„pe cel mort pe care mi l-ai adus.”

Odino izbucni într-un râs puternic. — Mai ai chestia aia?

„I-am deschis aripile — s- a făcut bucați. L-am înfășurat și l-am pus într-una dintre cripte. A făcut-o Călugărul

„Îți va spune Ivan când vom pleca spre Burgundia?”

„Curând, băiete. Curând.”

După o scurtă pauză, Lazarus a întrebat: „Călugăre, pot să te întreb ceva?”

„Într-adevăr.”

„Nu ești nici măcar puțin tulburat că ai părăsit Abația?” Lazăr i-a căutat pe față mai mult decât niște cuvinte.

„Rutina a devenit cam veche. Nu pot ține pasul cu zilele.”

„Ce să facem atunci... fără abație?”

„Ei bine, în primul rând, nu va trebui să trăim conform rânduielii. Nu-i așa că te bucură?”

„Presupun... nu știu.” Lazarus își lăsă capul acoperit de glugă.

„Bineînțeles că nu știi. E tot ce știi – aceste ziduri de catacombă și aceeași rutină mohorâtă.

Totuși, vei vedea în curând. Nu-ți este locul aici jos – tatăl tău știe bine. Vede ce văd și eu de ceva vreme – o pasăre care flutură în colivia ei.”

„Ce pasăre?” Lazarus se uită prin pivniță. „Unde?”

„Tu ești pasărea, iar Abația e colivie”, a clarificat Odino.

Lazarus se sprijini de masă, lângă Odino. „Are vinul gustul lui, călugăre?”

„Și mai bine.” Călugărul zâmbi și înmână un toast pentru băiat cu o înflorire înainte de a bea zdravăn din cupa aspră de lemn.

„Miroase urât. Trebuie să aibă și același gust.”

„După câteva cești, nu te mai gândești la gust.” Odino și-a șters rânjetul cu mâneca și i-a întins băiatului vasul gol. „Ajută un prost gras și obosit, băiete.” Lazarus a luat ceașca.

„De ce bei vin mai mult decât ceilalți călugări, călugăre?”, a întrebat Lazăr, apropiindu-se de un butoi cu vin.

„Prima Epistolă la Timotei, 23 din 5?”, a întrebat Odino în grabă.

Băiatul nu a ezitat. „Nu mai bea apă, ci ia puțin vin, din cauza stomacului și a deselor tale boli.”

„Încă o dată – de data asta, în latină!”

Lazăr a răspuns ascultător: „Noli adhuc aquam bibere sed vino modico utere propter stomachum tuum, et frequentes tuas infirmitates”.

Odino a râs, s-a oprit brusc și a pocnit din degete. „Nu butoiul ăla! Acesta,

„Băiete”, a spus Odino, arătând spre un alt butoi. Lazarus s-a dus la un butoi mai aproape și a umplut cu grijă paharul. „E tot la fel, am înțeles? De ce, butoiul ăsta, călugăre?” După ce Lazăr s-a întors și i-a dat pocalul lui Odino, călugărul l-a întrebat: „Luca, 39 din 5?”

Din nou, băiatul nu a ezitat. „Și nimeni, după ce a băut vechi, nu vrea imediat vin nou, căci zice: «Cel vechi e mai bun».”

Odino s-a rostogolit cu un râs atât de puternic încât a stropit vinul pe toată podeaua pivniței. Ca un câine confuz, Lazarus și-a înclinat capul într-o parte și a încremenit ca o statuie, în timp ce Odino și-a revenit.

Atunci Lazăr a întrebat: „Ce este? Grăsesc corect.”

„Într-adevăr, așa faci – cum faci întotdeauna, Lazăre. Totuși, acum am descoperit secretul”, a bâlbâit călugărul, tremurând încă de o veselie reținută. „Din câte văd eu, ai o mică „un scriptorium de cărți foarte mici sub masca ta. Și le întorci paginile cu nasul.”

„Nu am cărți mici, călugăre”, a răspuns Lazăr direct.

Odino a râs la răspunsul lui sincer. „Totuși, cum reușești, băiete – să reciți fiecare cuvânt așa cum o faci?”

„Pot citi.”

„Totuși, cuvintele nu rămân în mintea altora așa cum rămân în a ta. Cum ai putea citi ceva o singură dată și să-l știi pentru totdeauna? Nimeni din această mănăstire nu poate face asta - în toate zilele mele, nu cunosc pe nimeni, în afară de tine. Spune-mi magia ei.”

„Doar îmi amintesc, călugăre.”

„Bineînțeles că știi, băiete.” Odino oftă. „Și numai Domnul cunoaște profunzimile unei astfel de „o binecuvântare neobișnuită ca a ta.” Din nou, a închinat un pahar în cinstea lui Lazăr înainte de a da pe gât ultimul vin din cupă. Apoi a întins pocalul spre Lazăr, pentru a-l umple din nou, dar l-a găsit s-a întors cu spatele și s-a uitat spre intrarea în pivniță.

Lazarus se întoarse către Odino. „Călugăre, cineva se apropie! Poate trei, din câte înțeleg.” Odino se dădu jos de pe masa de lucru ca și cum scaunul lui ar fi luat foc. Se îndreptă repede clătinat spre peretele din spate, ștergându-și bine gura de orice urmă de vin în timp ce își ascundea pocalul în spatele unui butoi. Lazarus se duse la celălalt perete, scoase torța din suport, o înmuie în oala cu ulei și stinse fiecare element al pivniței – camera se întunecă ca smoala.

În întuneric, Odino căuta cu brațele fluturând în direcția unde îl văzuse ultima dată pe Lazarus.

„Vino aici, băiete. Condu-mă”, șopti Odino.

„Unde te conduc, călugăre?”

„Sșșt – ai grijă la limba ta. Condu-mă afară de aici. Nu pot vedea”, a șuiert Odino.

nerăbdător, căutând prin aer după Lazăr.

„Unde vrei să mergi?” a întrebat Lazarus, luându-l ușor de mână pe Odino .

„Flacări de Îngeri! Oriunde, băiete! Scoate-mă de aici!”

„Atunci într-o criptă?”

„Da, o criptă! Imediat!”, șuieră Odino.

Lazăr l-a condus pe Odino afară din pivniță și pe coridorul întunecat. „Uite, călugăre”, a șoptit el , conducându-i mâna lui Odino spre un mâner gros de fier. Călugărul a deschis ușa grea, gesticulând în întuneric, unde auzise ultima dată vocea băiatului.

„Înăuntru! Grăbește-te!”

„Sunt aici, călugăre.” Vocea se auzea acum din spatele lui, din interiorul mormântului.

— Lazăr, șopti Odino, împingând ușa și trântind-o, cum poți să știi atât de multe și totuși să aduni atât de puțin?

„Nu înțeleg ce vrei să spui, călugăre.”

„Bineînțeles că nu. Poți citi pagini din mintea ta, dar nu înțelegi ce vreau să spun?”

„Nu știam unde voiai să mergi, călugăre.”

„Ah! Atunci, mă aduci la iveală.”

„Nu mi-ai spus unde ai...”

Ușile catacombelor s-au deschis și Odino l-a întrerupt brusc: „Liniștește-te, băiete – vin.” Trei călugări au mers puțin prin tunel ca să aducă torțe și o găleată cu ulei. La fel de repede, au plecat din nou. După ce au auzit ușa catacombei închizându-se, atât Lazăr, cât și Odino s-au strecurat din criptă. Lazăr s-a întors în camera lui, iar Odino, încă beat, a urmat pereții afară din catacombe și s-a întors în dormitorul său.

În altă parte, într-o chilie pitorească de la etajul doi al dormitorului călugărilor , Ivan dormea dus. Printr-o fereastră îngustă și deschisă, o lună umflată dezvăluia conținutul rară al camerei : un pat cu o cruce de lemn pe peretele de deasupra, un birou plin cu cărți și o mică ladă cu lucrurile lumești ale lui Ivan. Tăcerea era totul.

Un fâlfâit de aripi a spart liniștea întunecată și un corb luminos a strălucit pe pervazul ferestrei, ochiul său rece încremenit asupra lui Ivan. Camera s-a răcit atât de tare încât la respirația lui Ivan s-a învârtit o ceață. Imediat, corbul a sărit în cameră înainte de a se transforma într-o femeie goală care a pășit cu picioarele goale pe podea.

Lucifael și-a aranjat părul lung și s-a oprit la picioarele patului lui Ivan. Cu ochi roșii și un zâmbet timid, l-a privit cu ochi răi. „Soarta ni se alătură din nou”, a șoptit ea. Și-a trecut o unghie neagră peste el. „Rămâi dormind, dragostea mea.” Ivan s-a strâmbat, acum cuprins de un peisaj oniric senzual. „Și de data aceasta sămânța noastră va repara istoria - corupându-te în...”

„la fel”, Ea i-a dat la o parte păturile, i-a desfăcut hainele și l-a mângâiat.

„Și nu voi zăcea sub tine.” Gemu el. Găsindu-l astfel, ea încălecă și călărețu nefericitul armăsar; iar ceața respirației lui Ivan se grăbi precum fornăiturile unei bestii în galop, ochii lui rostogolindu-se sălbatic sub pleoapele închiși în păcat. Și în acel scurt interval de poftă semănată de Diavol, exact așa cum au suferit o sută de călugări de atunci, încă un călugăr din Gardiens căzu în dizgrație.

~*~

Prima lumină a apărut, așa cum se întâmpla întotdeauna – prea devreme pentru câțiva dintre călugării seniori ai Abației și chiar mai devreme pentru Călugărul Odino, după un pelerinaj de o seară la pivniță. Cu mult înainte ca majoritatea celor din dormitor să se trezească, călugării seniori s-au apucat de sarcinile lor de rutină – îngrijirea cailor, pregătirea meselor de dimineață și diverse alte îndatoriri, care le impuneau să fie primii care să înceapă ziua. Călugăr senior, chemarea la arme a lui Ivan înainte de zori, readucea la viață catacombele Abației. Avea să i se alăture scutierul său permanent din catacombe, Lazarus, care și-a dovedit valoarea prin fabricarea și înlocuirea, aprinderea și stingerea numeroaselor torțe din catacombe. Între cele două, tunelurile au rămas în stare impecabilă pentru traficul intens de călugări și scutieri pe care îl oferea fiecare zi.

Tulburat, dar neștiind de vizita anterioară a Spiritului corbului, Ivan și-a îmbrățișat rutina zilnică. De sub pat, a scos un bol de lemn acoperit cu o pânză - masa sa neatinsă din ajun. Cu o torță aprinsă și bolul cu mâncare, a părăsit dormitorul, a traversat terenul întunecat al mănăstirii și a intrat într-o clădire lungă, care găzduia intrarea în catacombe. A mers pe coridorul acesteia, a luat-o după colț, a deschis o ușă de lemn și a coborât o scară de piatră, cu torța ridicată sus. Pașii lui au fost lungi și hotărâți în timp ce intra în catacombe, roba sa aspră pâlând în lumina torței ca o perdea țesută manual dansând în briza unei ferestre deschise.

Pe măsură ce călugărul pătrundea mai adânc în vechile tuneluri șerpuitoare, nișe arcuite au apărut de-a lungul unui perete, între coloane canelate din piatră sculptată. Pereții nișelor erau formați din figuri grotești elaborat sculptate. Tablourile ciudate stăteau înălțate, înnegrite cu secole de fum de torță, înfățișând combinații hidoase de oameni și animale. Existau cavaleri cu capete de păsări sau câini; demoni și animale de pradă cu fețe umane; creaturi cu trăsături îngrozitoare și membre umanoide acoperite cu blană. În toate Sute de figuri, exista o singură constantă – fiecare purta o pereche de aripi osoase, ca cele ale liliecilor. Sculpturile murale oribile erau o agregare de aberații pe care doar cei condamnați și demenți le-ar putea aprecia.

Mai jos, sculpturile au lăsat locul unor pereți netezi în care erau încorporate

o serie de uși de lemn: acestea erau intrări în camerele criptelor care adăposteau rămășițele mumificate ale unor demnitari papali privilegiați - foști stareți, călugări ai Consiliului Inferior, chiar și câțiva episcopi și alți nobili. Călugărul a luat-o la dreapta la o bifurcație și la alta la stânga. Acum, catacomba se deschidea într-un labirint de tuneluri, care se întorceau în toate direcțiile. Ivan a țesut o cale familiară prin labirintul de blocuri de piatră și roci subterane cioplite, deși ochii lui albaștri intensi erau distanți, înecați într-o mare întunecată și tulbure.

După o vreme, se opri lângă o intrare îngustă. Punând torța într-o nișă din perete, se aplecă în întineric și spuse: „Lazăr, aduc mai multă mâncare. Mai întâi mănâncă, apoi aprindem torțele.” Dintr-un buzunar al robei, scoase un fitil subțire de ceară, aprinzându-l la torță. Se strecură în cameră și a pus fitilul pe o lampă cu ulei așezată pe un butoi de stejar răsturnat. O lumină slabă umplea camera mică, dezvăluind un mic pat din scânduri așezat lângă perete. Pe el stătea un Lazăr somnoros, cu gluga scoasă și frecându-și ochii cu pumnii. Băiatul căscă, dezvăluind o pereche de colți de câine, groși și tociți.

Trăsăturile feței sale semănau cu cele ale oricărui băiat de vârsta lui, cu excepția dinților și a urechilor – urechi care semănau mai mult cu cele combinate ale unui câine fără păr și ale unui elf decât cu cele ale unui băiat. Avea un păr negru, des și încâlcit. Sprâncene groase și închise la culoare arcuit peste o pereche de ochi pătrunzători, albastru-indigo. În mod ciudat, cu gura închisă și urechile acoperite, poate că ar fi putut fi confundat cu orice alt băiat. Înfașurarea lui Lazarus era mai degrabă ciudată decât revoltătoare, prezentându-i băiatului o fire aproape mistică, sălbatică, dar blândă și oarecum atrăgătoare. O robă lejeră se întindea peste umerii subțiri ai băiatului, adunându-se în cele din urmă în jurul gleznelor. Șosete de pânză de sac îi înfășurau picioarele, cu talpa uzată și înnegrită de murdăria călcată în picioare de pe podelele tunelului.

Ivan a înlemnit o clipă; ochii s-au mărit – apoi a pășit spre patul din scânduri cu atâta forță încât băiatul amețit de somn s-a ghemuit cu spatele la perete. „Pune-l la loc”, a ordonat călugărul aspru. „Chiar în clipa asta!” Ivan a pus bolul jos cu un zgomot puternic și a căutat prin cameră. „Unde este? Trebuie să porți gluga mereu, băiete! Mă auzi? Mereu!” Privirea distrată a călugărului dispăruse; în locul ei se afla acum o expresie chinuită despre care Lazarus a dedus că trebuie să fie furie, deși nu era.

Certurile severe ale lui Ivan l-au trezit complet, iar băiatul s-a supus, întinzând mâna la spate ca să ia gluga de pe pat și plângându-se în timp ce își puneă masca pe cap: „Călugăre, „Nu pot dormi. Capota se întoarce și îmi acoperă respirația.”

Ivan se așeză lângă el, iar Lazarus întoarse capul ca Ivan să poată strânge șireturile de la spatele glugii. „Nu contează. Trebuie să o porți mereu. Ridică clapeta de pânză peste gură, dacă trebuie, dar lasă gluga pusă.”

„Aș putea purta gluga cea nouă, călugăre?”

„Nu e gata. Încă o cos.” Ivan își mișca degetele pe șireturile de piele, strângându-le periodic, în timp ce Lazarus alinia găurile cu ochii.

„Va fi gata în curând”, spuse Ivan, vocea pierzându-și din asprime. „Acum, ține șireturile strânse, și acestea nu se vor întoarce așa. Ah, înțeleg. Părul tău e prea des.”

„O vom subția când termin gluga cea nouă.” Legând strâns șnururile, călugărul se ridică din pat. „Uite – strâns din nou. Dacă o scoți din nou, atunci fii sigur că te voi pedepsi pentru asta, Lazarus. Acum, ia; mănâncă.” Ivan luă castronul și i-l puse în mâinile lui Lazarus .

Călugărul se duse la ușă și se sprijini de ea. Din când în când, se uita afară din cameră și înapoi la Lazăr, ca și cum l-ar fi păzit pe băiat. Privea cum bucăți de pâine înmuiate în lapte de capră dispăreau sub glugă. La scurt timp, Ivan trase torța de pe perete. „Voi pregăti învelișul torței. Ne întâlnim în pivniță când termini”, spuse Ivan, ieșind pe ușă.

Lazăr l-a strigat: „Călugăre, pot să te întreb ceva?”

Ivan a răspuns: „Ce s-a întâmplat, fiule?”

„De ce țipă Gatestone?”

„Țipă? De ce crezi asta?”

„Se aude mai tare, ca și cum ar fi chiar în camera asta.”

„Nu vreau să te gândești la chestia asta, Lazăr. Lasă-o baltă. Nu trebuie să...”

„Știu că există. Meditează la altceva - poate păsări, copaci sau râurile mari și revărsate despre care am vorbit adesea.

Gândește-te chiar și la Îngeri - suficient de puri. Poți face asta pentru amândoi?”

„Așa voi face, călugăre.”

Ivan se pregătea să plece când băiatul a strigat din nou după el.

„Pot păsările să zboare la fel de sus ca îngerii? Chiar și spre Rai?”

„Nu, Lazăre.” Acum, călugărul părea obosit. „Raiul este pentru Oameni, nu pentru fiarele pământului sau păsările cerului.” Apoi adăugă: „Nu mai vorbi despre Piatra Porții – nimănu. Nu voi mai auzi de ea.”

„Călugăr, sunt eu Om?”

„Ești încă un băiat. Mai ai multe de învățat – într-o zi. Destul cu întrebările, Lazarus. Mănâncă.”
Și ține minte cu strictețe ce spun despre Piatra Porții – mă înțelegi?

— Da, călugăre. Lazarus se întoarce la mâncarea lui în timp ce Ivan dispăruse.

~*~

Deasupra pământului, în umbrele dese ale catedralei goale a abației, un gândac negru a ieșit dintr-o scobitură îngustă și a alergat pe podeaua de piatră spre sanctuar. A traversat altarul, prin ultima lumină a lunii dimineții, și s-a izbit de lespede pe care se afla altarul. Între podea și lespede se afla o crăpătură îngustă, iar gândacul a căutat o intrare suficient de spațioasă pentru spatele său înaripat și cocoșat. Imediat, mișcarea i-a încetat. Încremenit, s-a întors pe spate. Insecta nu găsisese o intrare, dar o ieșire - și din acea crăpătură se prelingea un întuneric viu, fâlfâitor.

Gândacul curios a căzut înghițit de umbra smolă care radia de departe de jos; răspândindu-se în sus și drept printre lespezi ca lumina - totuși aceasta era antiteza luminii. Acolo unde cădea, era neant, și chiar și umbrele lunii păreau strălucitoare prin comparație.

Pe măsură ce acest întuneric extrem de nelegiuit a ajuns la marginea sanctuarului, o rafală de praf a însoțit zgomotul unui șuierat constant care provenea de sub piatra altarului, suflând împreună ca o gura de ventilație vulcanică. O substanță acră, sulfuroasă, a corupt aerul. Un gaz palid a ieșit din crăpătură și a început să prindă formă, involburându-se și devenind din ce în ce mai dens. Masa mișcătoare s-a năpustit în sus, țesând și spiralându-se printre coloanele contraforturilor și înconjurând tavanul ca o muscă de casă prinsă în capcană. Apoi s-a plonjat, bombardând sanctuarul cu firișoare de nor uleios și urât mirositor înainte de a dispărea pe un coridor cu vestiare pentru clerici.

Într-un colț al unei cabine de probă, greu pe podea, norul bolborosea pe măsură ce ceața se subția, dezvăluind o masă tot mai întunecată care creștea înăuntru. Oase, ligamente, țesuturi și piele s-au închegat, terminând cu un scârțâit asemănător unui șoim care a străbătut coridoarele tăcute ale catedralei. S-a întâmplat din nou, așa cum se întâmplase, de o sută de ori de atunci. Un alt Grotesc s-a născut - un alt urmaș Eljo, acum născut prin prezența monolitului francez. Copilul era dintr-o rasă străveche și bestială, bătrân chiar și ca zorii Iadului și născut doar din uniunea carnală a Omului și a unui Înger suficient de rău pentru a da naștere unei astfel de aberații a Creației. Grotescul era o femeie, aproape umană ca formă, comparabilă cu o fată de șase sau șapte ani ca mărime și statură. Avea o pereche de aripi - din carne și oase - asemănătoare cu cele ale unui liliac mare. Cu păr negru, ochi indigo și... o pereche de urechi de elf, asemănătoare cu cele de câine; per total, înfățișarea ei stranie ar fi putut fi o imagine reflectată și o versiune mai tânără a băiatului scutier, Lazarus.

~*~

Din perspectiva unei păsări în zbor, catedrala Abației avea forma unei cruci,

cu o sală principală verticală intersectată de o pereche de aripi întinse. Existau trei seturi de uși duble exterioare: intrarea principală, poziționată la baza crucii, și altele la exteriorul fiecărei aripi. Sanctuarul se afla în inima crucii, deasupra monolit. Confesionalele și camerele de penitență și biciuire se înșirau în vârful crucii. Sacristia, sacristia și camerele practice se aflau în brațul stâng al crucii, iar un oratoriu cu scaune terasate forma brațul drept.

Orele întunecate dinaintea zorilor au trecut fără urmă, iar un clinchet monoton și îndepărtat a început să bântuie peisajul rural; turnul clopotniță masiv al abației a inaugurat o nouă zi de ora et labora - rugăciune și muncă. În lumina slabă a zorilor, formațiuni lungi de călugări pluteau printr-o ceață subțire spre aripa oratorului catedralei. Un clinchet al zăvoarelor ușilor exterioare a spulberat pacea asemănătoare unei cripte din interiorul bisericii. În fruntea sfintei procesiuni, un acolit a curățat calea cu o cădelniță fumegândă, legănând bila metalică perforată înainte și înapoi ca un pendul. Rânduri lungi de scaune terasate din lemn se îndreptau unul spre celălalt de-a lungul unui culoar central larg. Scaunele din față erau la același nivel cu podeaua, în timp ce rândurile din spate se lipeau de pereți. Fiecare scaun aparținea unui singur călugăr, cu excepția locurilor desemnate pentru oaspeți, cele mai apropiate de pereții din spate. Coloanele de preoți s-au despărțit, iar fiecare bărbat și-a găsit drumul spre locul său.

Împreună, călugării Ivan și Odino au urcat și au mers târșâind pe același culoar. La doar câteva locuri distanță, Ivan s-a oprit și a șoptit peste călugării Clodius și Greville: „Ai mai găsit șobolani, Clodius?”, a răspuns Clodius cu o privire sfidătoare. Ivan a rânjit și a mers mai departe, Odino se opri și îl mângâie ușor pe Greville pe creștet. „A reușit să-l dezgroape pe Călugărul Greville, aici!” Călugărul acru îi dădu o palmă mâinii lui Odino. Odino chicoti și îl urmă pe Ivan în timp ce Greville mârâia după el: „Ziua ta vine destul de curând, Odino!” — Nu-i lua în seamă, îl consolă Clodius pe Greville cu bărbia ridicată și buza înțepenită, chiar și fără Abate îi vom vedea pe amândoi umiliți.

Cu câteva locuri mai încolo, s-a așezat. Observând locul ocupat de sub el, Ivan a zâmbit, „Nicolae!” Un tânăr călugăr vioi, bronzat de soare, ridică privirea și îi zâmbi. Absent de la abație timp de câteva luni, călugărul Nicolae a rămas preot al orașului din satul Murat din apropiere. Nicolae vorbi: „Călugărul risipitor s-a întors!” Ivan a chicotit și a întrebat: „Ce mai fac oamenii buni din Murat?” „Au nevoie urgentă de îndrumare.” Ivan dădu din cap în semn de confirmare. Odino se apropie și, zărindu-l pe Nicholas, se opri brusc. „Mă înșală ochii?” Odino se repezi afară, Nicolae se ridică, iar cei doi călugări se îmbrățișară. „Mă bucur să vă revăd”, răspunse Nicolae. Odino i-a șoptit răutăcios la ureche: „Și ce mai face văduva cizmarului?”

Nicholas oftă și clătină din cap spre podea. „Îmi pune la încercare credința, frate.” Chicotiră când capetele din apropiere se întoarseră, dezvăluind fețe demne de o constipație evidentă. Cei doi călugări se adunară și se așezară. Clopotul turnului mănăstirii bătu, iar adunarea se liniști.

De pe un loc din primul rând, un tânăr călugăr s-a ridicat și a pășit spre un podium situat în centrul culoarului. Pe podium se afla o copertă deschisă, de dimensiuni mari, a Sfințelor Scripturi. A înconjurat recuzita, s-a înclinat respectuos și a sărutat cartea. Și-a dres glasul, a înfipt un deget arătător în paginile ei și a citit cu voce tare: „Vai de cei ce numesc răul bine și binele” rău, care au luat întunericul lumină și lumina întuneric, care—”

„Țipăt!” Preotul apucă podiumul și se întoarse; căutând cu intensitate originea vocii oribile care străpungea aerul. Peste o sută de perechi de ochi mari a trecut în fugă pe lângă el și s-a îndreptat spre Sanctuar. Gurile au căzut. Aproape toți călugării mai auziseră acel sunet înainte, dar aveau aceleași expresii de confuzie.

Abatele Vonig sări în picioare, încruntat. Toate privirile se îndreptară spre el. „Aștept ca toți, cu excepția Consiliului Inferior, să se întoarcă la dormitor. Imediat!” Nicholas și alți o sută de călugări afectați și supărați au abandonat vecernia de dimineață, au sărit în picioare și s-au îndreptat spre ușă. Abatele le-a strigat: „Prosternați -vă în chiliile voastre și repetați-vă actele de căință, până când vă voi porunci altfel!” Treizeci și trei de călugări seniori au rămas, inclusiv Ivan, Odino, Clodius și Greville.

După ce ultimul preot ieșise și închisese ușa catedralei, Vonig se întoarse să examineze cu atenție restul adunării, cu fețe uimite; propria-i față strălucea de furie, răsucită de dezgust. Mai multe țipete răsunau. În timp ce ochii arzători ai lui Vonig mătură rândurile de călugări, capetele întinse se plecară, iar ochii curioși căzură repede pe podea.

„Care dintre voi este responsabil? Spovedește-te!” Niciun preot nu s-a spovedit.

Vonig se întoarse și se năpusti spre pupitru. „Foarte bine, atunci; ocupați-vă locurile!”

S-au supus instantaneu, cunoscând rutina care urma: cu fiecare nou-născut Grotesc, toți plăteau prețul - așa plăteau întotdeauna și o vor face și acum, așa cum o vor face de multe ori în viitor. Ca un singur om, călugării Consiliului Inferior s-au ridicat, au coborât de pe rândurile terasate și s-au adunat în culoarul central. Fiecare a căzut în genunchi, împreunându-și mâinile la spate.

În fața Sanctuarului, cei trei investigatori s-au pregătit și au deschis ușa - nimic. Călugării au pășit cu grijă în interiorul său întunecat. Cu excepția câtorva robe-

statui drapate, pedestaluri și alte artefacte religioase, camera era goală.

„Șuierat!” Privirile li s-au îndreptat brusc în sus pentru a descoperi Grotescul cu aripile desfăcute și părul negru și sălbatic, cu colți tociți ca de câine, cocoțat pe o margine pietroasă de lângă tavan. A lăsat să zboare un torent de cuvinte care sunau furioase, ciudate și exotice pentru ureche – limbajul Îngerilor.

Privind cu privirea peste podium la coroanele rase ale capetelor plecate cu umilință, Abatele se întoarse. Atenția sa se îndrepta către cartea din fața lui. A răsfoit paginile, gâtul și urechile strălucind roșii de furie, în timp ce țipetele și limbile străine încă bubuiau. Unul dintre cei șase anchetatori s-a întors, agățându-se de o rană de pe maxilar. Sângele i se prelingea printre degete și împrăștia podeaua.

„Părăsește-ne”, a răspuns Abatele. „Îngrijește-ți rana.” Călugărul s-a înclinat și a lăsat o dâră considerabilă de stropi spre ușa catedralei, în timp ce strigăte și țipete atestau lupta continuă din Sanctuar.

La scurt timp, cei doi tovarăși ai săi s-au apropiat, luptându-se cu un Grotesc înfășurat în într-o haină de călugăr . Abatele i-a oprit la podium și au ținut-o lipită de podea. Înăbușită, dar insistentă, ea și-a continuat discursul de condamnări angelice.

Vonig a înfipt un deget pe scripturi și a țipat peste ea și peste enoriașii lui: „Și Domnul a zis: Du-te, coboară-te; căci poporul tău s-a corupt!” Furia lui a răsunat printre contraforturile tavanului. Abatele a zărit pe furiș fețele lungi ale preoților . O calmă aparent ciudată l-a cuprins; trăsăturile sale s-au schimbat în armonie cu o mentalitate cu totul diferită. Cu blândețe, a închis cartea, a bătut-o ușor pe copertă și s-a uitat la ea.

A ridicat cartea de pe podium, a ridicat-o sus și a aruncat -o – cartea s-a prăbușit pe podea între călugări. Aplecându-se peste podium, a urlat în timp ce protestele Grotescului îi punctau tirada: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine! Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este în ceruri , pe pământ sau în apele de sub pământ! Să nu te închini și să nu le slujești, căci Eu sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc !”

Vonig îi privea cu atenție, dar ca un tată pentru fiii săi rătăciți, încercând să se convingă că aceștia nu erau oameni răi. Ca Abatele lor, eșecul lor era eșecul lui; vina lor era vina lui. Cu toate acestea, oamenii sunt oameni, sfinți sau nu, își spunea Abatele. Chiar și

Așa cum Adam a dorit coapsele unei femei – pofta este poftă, în inima rea sau pură, așa cum un șarpe zvârcolit a cunoscut coapsele lui Adam. De la maimuță la călugăr, dorințele cărnii au fost întipărite în planul Creației. Acest nou Grotesc a confirmat credința lui Vonig – că Omul va continua să se supună Legilor Creației, chiar și în detrimentul propriilor legi ale credinței.

Abatele a înconjurat podiumul și a pășit printre ei. „Tu”, a lovit un călugăr cu piciorul, „ce să fac cu chestia asta?”

Preotul, uimit, a răspuns: „Nu știu, domnule stareț. Nu este al meu.”

„Toți sunt ai tăi”, îl certa Vonig. „Ești un Călugăr al Consiliului!” Se duse la altul.

„Tu! Unde n-o să mă duc cu asta?”

Al doilea a răspuns: „În vârful catedralei?”

„Și de ce nu?”, a întrebat Abatele.

„E plin.” or „E plin.”

„Așa este — nu mai rămâne spațiu.”

„Poate Notre Dame?”

„O, dar nu mai cer nimic.”

Un al treilea călugăr a luat cuvântul: „Abate, știu un pământ sfânt la nord – o catedrală nouă.”

Am putea trimite cadoul către...

Vonig se întoarse și îl întrerupse: „NU! Niciunul dintre ei nu va mai părăsi terenurile mănăstirilor Consiliului! Avem toate ordinele Sfântului Scaun convinse că Gardiens și Canello sunt plini de maeștri pietrari, sculptând aceste... aceste daruri! Aș vrea să ne putem stăpâni singuri. Nu, nu daruri. Păcate! Ale tale... pecetluite în piatră! Destul!”

Călugărul și-a desprins privirea de la privirea pătrunzătoare a lui Vonig. Vonig s-a întors și a mers printre ei. „Adunați atât. Statuile nu sunt decât niște înregistrări eterne ale păcatelor voastre – înregistrări în piatră care vă vor aduce un drept just la Iad. Și această Femeie-Spectru a Pietrei Porții...”

Instantaneu, un potop de imagini carnale i-au fulgerat mintea lui Ivan – imagini mentale perverse ale uniunii sale visate cu Lucifael. Și a descoperit că întâlnirea de la miezul nopții nu fusese un vis așa cum își imaginase inițial.

„E atrăgătoare, nu-i așa? Coaptă și doritoare? Și, oh, atât de dornică să facă pe plac...”

Ochii lui Ivan s-au mărit spre Grotescul legat și zbătut și spre conștientizarea deplină a rolului pe care, anterior neștiutor și direct, îl jucase în crearea lui.

„Și când vei câștiga condamnarea, poate că acest Spirit-Prostituată al poftii tale te va întâmpina în

Iadul și te va mângâia așa cum a făcut-o odată. Totuși, din moment ce nu va mai avea nevoie să te ispitească cu farmecele Ei lugubre și malefice ca să te facă să cazi, poate că te-ar putea mângâia în adevărata Ei înfățișare - ca cea a unui Șarpe hidos sau a unui Dragon. Și dacă Femeia-Spectru este într-adevăr Diavolul însuși? Oh, într-adevăr, poate că te-ar putea mângâia în moduri pe care nici măcar nu le poți înțelege. Poate că îți poate pângări trupul în timp ce țipi - să-și facă voia cu tine - pentru totdeauna. Oh, modalitățile imaginative prin care ar putea face asta - numeroasele chinuri. Poți măcar să le numeri - infinitele modalități care vor face chiar și cel mai dur bărbat să plângă lacrimile unei fete fragile - în tot acest timp, arzând - țipând pentru totdeauna în foc. „din Iad?” Vonig se încruntă la toți. A luat Scripturile de pe podea, l-a sărutat și s-a întors cu pași mari spre podium. L-a trântit, mânia lui răsunând în toată catedrala.

Ivan era sigur că mărturisirea lui ar putea pune în pericol siguranța lui Lazăr și, așa cum obișnuia să facă orice părinte drept și protector, și-a ascultat instinctele și nu a oferit nimic. Continuile vociferări ale Abatelui s-au estompat într-un mormăit incoerent în timp ce Ivan se lupta cu noul său Demon din interior: noțiunea recent dezvăluită că era tatăl unui al doilea... Grotesc — un al doilea Lazăr — o cruce în plus de purtat. Își încleștă maxilarul și își fixă privirea asupra dalelor de sub el.

Ivan tresări când Abatele își șterse sudoarea de pe frunte și urlă: „Sunt mâini leneșe printre noi! Le voi vedea din nou ocupate - construind o nouă clopotniță pentru Abație!” Își ridică capul și cercetă zonele superioare întunecate ale aripii catedralei.

Și-a împreunat mâinile și, cu o voce calmă, le-a împărtășit viziunea sa: „Va fi mai înalt și mai adânc. Va fi mai mare la bază decât în vârf și va avea terase suficiente pentru a găzdui o mie de Grotești. În primul rând, lumina soarelui; turnul se va ridica suficient de sus spre ceruri încât soarele să nu apună niciodată peste acești Demoni de piatră. Dacă va fi nevoie, turnul va străpunge norii. În al doilea rând, pământ sacru; unul dintre voi va fi închis înăuntru.”

rugându-vă în tot timpul, veți suna clopotul ca pocăință pentru tot restul zilelor voastre. În acest fel, turnul va deveni mai sfânt chiar și decât catedrala noastră.

În cele din urmă, pentru a alunga Răul, vom face turnul rotund, astfel încât urâciunile voastre să fie orientate în toate direcțiile. Diavolul va vedea grotescurile voastre de piatră de pe fiecare deal și vale de pe pământ și se va teme de aceste ținuturi. Acum, mi-ați putea spune că această construcție „Construirea unui astfel de turn nu este posibilă. Dacă da, răspunsul meu este simplu: Îmi vei arăta de ce nu este posibil - construindu-l. Te rog, ce spui acum?”

„Țipă!” Grotescul se zbătea în timp ce cei doi călugări se luptau cu el. Ivan își încleștă maxilarul.

„Ridicați-vă!”, a strigat Vonig. Călugării s-au ridicat ca un singur om.

„Acest grotesc va fi expus soarelui la prima rază de soare și astfel, va fi transformat în piatră.”
Apoi o voi transporta în Italia — în Canello din Umbria — pentru a fi amplasată. Împreună cu ea, voi trimite o scrisoare abatelui Domingus, prin care voi cere ca orice artist grotesc născut în statul său „mănăstirea va fi trimisă aici. De acum înainte vom purta păcatele noastre și ale fraților noștri italieni.”

„La baie”, a lătrat Vonig. „Legați-l de una dintre coloanele bazinului de îmbăiere și puneți-l sub pază strictă până mâine.” Cu un gest scurt al mâinii, i-a dat drumul celor doi călugări, iar aceștia au dus Grotescul încordat afară din biserică. Și-a îndreptat din nou atenția către călugări. „După cum bine știți, din moment ce am găsit Grotescul în această dimineață, această uniune carnală a avut loc cu siguranță cândva aseară. Dacă niciunul dintre voi nu a fost tatăl ei, eu...”
„Mă aștept ca fiecare dintre voi să vorbească cu preoții și scutierii care slujesc sub comanda voastră. Dacă unul dintre voi descoperă cine a fost tatăl acestui Demon, mă aștept să mă informați imediat. Și nu trebuie să vă reamintesc că această întâlnire este doar pentru Călugării Consiliului Inferior. A vorbi despre chestiuni ale Consiliului sau a menționa Piatra Porții se pedepsește cu moartea.” Vonig a bătut pupitrul. „Îmi voi recupera Abația! Acum, plecați din vedere!” Ca unii singuri, Călugării Consiliului s-au întors și s-au îndreptat spre ușă. Cu aceasta, Abatele și-a plecat capul și și-a frecat tâmpla.

Ultimul din rând, Ivan a pășit pe ușă când Vonig a strigat după el: „Călugăr Ivan!”
Ivan se înțepeni și se întoarse încet, cu inima în gură.

„Da, Abbot?”

„Doriți să mărturisiți ceva?” Clipele se scurgeau de parcă ar fi fost lungi cât zilele.

„Niciun Stareț.”

„Serios?” Au trecut mai multe zile.

Vonig a întrebat din nou: „Negați că există un șobolan în catacombele dumneavoastră?”

„Un șobolan?”

„Să nu ucizi?” Întrebă Vonig pentru a treia oară, un zâmbet obosit apărându-i pe față.

„Dacă măcar călugării mei și-ar vedea datoria la fel de clar ca binecuvântatul tău băiat scutier din catacombe.”

„Da, domnule stareț”, a răspuns Ivan.

„Trebuie să vin să-l vizitez din nou pe băiat, curând — Lazăr, nu-i așa?”

„Acesta este numele lui.”

„Cum se simte bine?” or „Cum se simte bine?”

„Este sănătos și activ; prompt și generos în rugăciuni și penitențe; nu duce lipsă de nimic”, a spus Ivan ridicând din umeri.

„Cum se descurcă Lazarus cu îndatoririle pe care i le dai? Are nevoie de mai mult ajutor acolo jos?

Încă un scutier sau doi pentru asistență - poate în zilele mai solicitante? Dacă da, eu...”

poate face turele de muncă necesare."

„Nu mi-aș putea dori pe nimeni mai bun pentru a mă ajuta cu sarcinile din catacombe decât scutierul Lazăr și călugărul Odino. Noi trei suntem mai mult decât potriviți pentru toate îndatoririle atribuite, stareț.”

„Păcat de starea lui. Săracul băiat”, a adăugat Vonig, clătînând din cap. A tras adânc aer în piept și i-a oferit lui Ivan niște înțelepciuni scripturale la despărțire: „Adevărat... în măsura în care ați făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai mici dintre ai Mei, mie mi le-ați făcut.”

„Da, domnule abate.”

Au căutat în ochi.

Vonig se întoarse și inspectă interiorul catedralei – privind fix în direcția grotescului nou descoperit.

Sprâncenele i se înăspriă și își încleștă maxilarul. „Poți pleca.”

Ivan se înclină și ieși în grabă din catedrală, cu inima grea din cauza păcatului său nou descoperit.

[Sfârșitul capitolului 3]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~